

IK HAD GRAAG EEN LIEDJE VOOR JULLIE WILLEN ZINGEN

Ik had hier nu eigenlijk een liedje voor jullie willen zingen.

Ik had op willen komen vanuit die hoek, langzaam slenterend met mijn gitaar nonchalant in mijn hand.

Dan had ik plaats willen nemen op deze kruk hier.

Alles nog steeds heel langzaam en nonchalant, met als doel jullie nieuwsgierigheid op te wekken.

Het is dan altijd wel oppassen geblazen dat die nieuwsgierigheid niet omslaat in irritatie als het geheel TE lang zou duren.

Dus er zou een groot beroep worden gedaan op mijn talent voor timing.

Eenmaal op de kruk zou ik eerst een paar snaren aanslaan op mijn gitaar.

Daarna zou ik met rustige, maar toch fascinerende blik de zaal in kijken.

En dan zou ik beginnen met zingen.

Het zou een gevoelig lied zijn. Een lied dat mijn levensovertuigingen weergeeft.

Overtuigingen waar ik lang over heb nagedacht en heb weten te vangen in een prachtige tekst.

Ik zou iets zingen over de liefde. Natuurlijk, altijd zingen over de liefde, ook al is dat nog zo cliché.

In mijn tweede couplet zou ik zingen over dat ik me afvraag hoe ik menselijk en waarachtig moet blijven in deze wereld die me soms zo overvalt.

En het publiek zou begripend meedeinen op de rustige melodie.

En mijn lied zou eindigen met iets alledaags.

Hoe ik een broodje knakworst koop bij zo'n knakworstenwagentje.

En hoe, terwijl de curry en mosterd over mijn kin druipt, ik word gegrepen door de blauwste ogen die ik ooit heb gezien.

En terwijl de laatste tonen van mijn gitaar wegebben zou ik, heel langzaam natuurlijk maar met gevoel voor timing, opstaan en buigen.

En jullie, het publiek, jullie zouden, na 3,5 seconde van putdiepe stilte, beginnen te klappen.

Eerst aarzelend, omdat jullie mijn gevoelige inhoud nog aan het verwerken zijn, maar daarna klappen jullie steeds luider.

Steeds luider en luider en jullie gaan staan! Ja, STAAN gaan jullie!

En sommige van jullie hebben bloemen mee, en die worden gegoid!

Bloemen! En jullie juichen! En fluiten!

En....